

Monica Mihai

Cuvintele tale m-au vindecat, mama

Semnat Ana

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

M-ai învățat cum să rămân lumină,
dar am uitat. Iartă-mă, mama!

Dar știi de ce toate astea?

Ca să îmi amintesc singură, pe drumul
propriilor mele greșeli,
cum să devin femeie.

Semnat,
O stea!

Și se pare că există o lege nescrisă în lumea femeilor. Oricât de mult am vrea să ne învățăm fiucele să știe cum să treacă prin suferință, fără ca ea să lase urme adânci, intenția se pierde printre trăirile anilor și își recapătă strălucirea după ce drumul a fost parcurs în totalitate de eroina-fiică, cu mâinile și cu tălpile goale.

Fiecare femeie are nevoie de propria ei inițiere și de un parcurs nou, unic, pe care să nu mai fi călcat nimeni înaintea ei. Pentru că este dreptul ei să aibă șansa transformării.

Iar fiucele, pline de viața care clocotește în ele, de nerăbdarea de a întâlni necunoscutul, își leapădă hainele vechi primite de la mama în semn de ocrotire, deoarece simt că pot și singure.

Fiica, tânăra cea curajoasă, pornește în propria ei călătorie așa cum au pornit înaintea ei și mama, și bunica, și generații de femei de pe întregul pământ. Dar care pornește în dreptul ei și cu dreptul ei, așa cum noi, toate, l-am avut pe al nostru la vremea lui. Dreptul ei să greșească, să testeze, să învețe și să își creeze propriile ei reguli. Și chiar și dreptul ei să uite tot ce a învățat de la mama până în ziua în care se privește în oglindă și își vede strălucirea. Și atunci își amintește de ea, buna mamă, care i-a suflat cu iubire în suflet și a pus intenție ca ea să fie mereu lumină și să strălucească. Mai tare, mai puternic decât au făcut toate femeile înaintea ei.

Pentru că ea, fiica, este acum vocea femeilor din neamul ei care se face auzită și care se ridică de nicăieri, îmbrăcată în rochie albă, să vindece toate suferințele

care au fost până la ea. Și, odată cu eliberarea tuturor femeilor dinaintea ei, să se elibereze și pe sine. De constrângeri, de prejudecăți, de chinuri grele la care a fost supusă femeia de-a lungul vremii.

Ea, fiica, este fiica ta, este fiica mea, este fiica Mamei Pământ.

Este, pur și simplu, fiica unei mame.

Așa cum și noi rămânem, pentru totdeauna, fiicele mamelor noastre.

*Semnat,
O fiică*

Există o stea în fiecare dintre noi.

La fel cum mai există și o lume interioară infinită care așteaptă cu nerăbdare să fie descoperită, simțită și trăită.

Steaua sunt eu. Și steaua ești și tu.

Steaua este fiecare femeie care a învățat definiția sacrificiului de sine, căutându-se în ceilalți, dar care, în cele din urmă, după îndelungi suferințe, și-a găsit propria cale către sine.

O călătorie transformațională, presărată cu durere, lacrimi, dramă, neputință, strigăte de ajutor, care aduce în lumină esența feminină și adevărul divin.

Steaua este călăuza care a pășit înainte pe drumul pe care poate astăzi pășește o femeie ca mine, ca tine, ca noi. Și, dacă ea a reușit, vom putea și noi să ne întoarcem fața către comoara pe care o purtăm cu mândrie și de care am uitat
— inima noastră.

Deschid ochii și, deși becurile par aprinse în încăperea în care mă aflu, în mine este întuneric. Privesc în jurul meu și nu îmi pare nimic cunoscut. Îmi simt inima cum bate cu putere, dar restul corpului? De ce nu îl simt? De ce nu mă pot mișca? Sunt moartă? Nu! Nu cred! Ce se întâmplă cu mine, oare?! Încerc să respir, dar mă înec și tușesc tare. Capul îmi vâjâie și imaginea se leagănă. Totul se învâрте din ce în ce mai tare. Nu reușesc să îmi fixez privirea într-un singur punct. Mă străduiesc din răspuțeri să-mi mișc mâinile, dar nu înțeleg de ce nu mă ascultă. Unde sunt?

Un sunet pe care nu îl cunosc îmi vibrează în timpane ca un ticăit stresant de ceas vechi. Aș vrea să îl pot opri, dar nu am putere să îmi mișc decât pleoapele, și să țin ochii deschiși devine o provocare din ce în ce mai mare. Îmi este greață și îmi vine să vomit. Mi-e rău. Un miros înțepător îmi anihilează toate simțurile și mă amețește. Formele obiectelor din jurul meu nu au contur. Totul este inundat în ceață și are culoarea gri. O durere puternică mă izbește fix în burtă și simt că rămân fără aer. Mă sufoc, îmi pierd cunoștința, leșin. Lumina se stinge din ce în ce mai mult. De-abia reușesc să disting un punct luminos și mă chinui să nu îl pierd. Mi-e frică! Nu înțeleg nimic! Mi-e frică tare!

Ajutor! Vreau să țip, dar vocea mi-e mută. Din gura mea nu iese niciun sunet. Mă înec, rămân fără aer și deodată îmi simt mâna strânsă cu putere. Mă doare

tare, dar nu pot să fac niciun gest să ripostez. Aud voci care țipă cu putere în jurul meu. Nu recunosc cuvintele! Nu înțeleg vorbele! Dar sunt multe voci care strigă lângă mine. Zbiară de-a dreptul! Ce zic? Unde sunt? Cine mă strânge? Ce îmi face? Încerc să mă zbat, dar nu am putere. Corpul îmi este paralizat. Doar durerea din zona abdomenului mă readuce în prezent, în corpul meu. Trăiesc? Visez? E un coșmar? Mă zbat, dar sunt tot aici, nu reușesc să ies din întuneric. Și mâna mă doare tot mai tare. Și burta!

O senzație rece îmi străbate tot corpul. Mă simt scufundată într-un bazin cu gheață și îmi este foarte frig. Tremur! Apoi mi se face brusc cald. Valuri de transpirație îmi inundă corpul. Am multă salivă în gură și simt că mă înec. Nu pot să scuip. Și iar e frig tare. Nu mai rezist! O mână îmi deschide ochii cu putere și îmi trage de pleoape. Eu mă împotrivesc. De ce nu mă lasă în pace? Ce vrea de la mine? Și iar acele voci care țipă, urlă sunt tot mai aproape! Au intrat la mine în timpan și se joacă de-a cântatul la tobe. Sunete puternice îmi sparg capul și îmi țâșnește sângele. Îi simt gustul. E un sânge amar. Și foarte rece!

— Trăiește! Trăiește! Repede, veniți aici, trăiește!

Cine vorbește? Cine trăiește? Unde sunt? O forță mă apucă de mâini și mă zgâlțâie cu putere. Strigă cu disperare:

— Rezistă, te rog! Trezește-te! Trezește-te!

Deschid ochii și, de data asta, obiectele au contur. Au și formă, și culoare. Lumina e aprinsă și pot să privesc în jurul meu. Sunt multe aparate, cabluri, pereți din sticlă. Ticăitul și-a schimbat tonalitatea și nu mai este liniar. E la fel de enervant însă. În stânga este un bărbat încruntat, în dreapta sunt două femei îmbrăcate în alb, iar în fața mea alți doi bărbați îmbrăcați în albastru. Zece perechi de ochi se uită cu uimire la mine. Nu recunosc

niciun chip și nu înțeleg ce se întâmplă. Îmi aplec capul și privesc de-a lungul corpului meu. Sunt întinsă pe un pat îngust, iar de cadrul lui metalic sunt atârinate niște haine de femeie. Pare o rochie roșie. Oare cine și-o fi uitat-o acolo? Și de ce a lăsat-o tocmai pe patul meu? La mâna stângă am prinsă o branulă roz prin care, în vena mea, se scurge un lichid incolor. Încerc să mișc mâna, dar sunt imobilizată. Durerea pe care o simt în burtă îmi distrage atenția de la perfuzie și observ că sub mine e o baltă imensă de sânge. De ce m-au pus pe un pat murdar? Atâția oameni în jurul meu, și nu văd unde m-au așezat?

Un fior îmi străbate întregul corp și aduce cu el un gând fugar: e sângele meu, oare? Și, dacă da, ce am pățit? Ce mi s-a întâmplat? Cine sunt oamenii ăștia care mă privesc atât de uimiți? Unde sunt?

— Liniștiți-vă, doamnă! Sunteți în siguranță acum!

— Unde sunt?

— Liniștiți-vă și respirați de câteva ori. Este totul în regulă acum!

— ar unde sunt? Cine sunteți? Ce s-a întâmplat?

— Soțul dumneavoastră o să vă explice imediat ce vi se termină de administrat tratamentul.

— Dar eu nu sunt căsătorită!

— Stați liniștită, doamnă! Relaxați-vă, vă rog, și stați liniștită!

— Trebuie să fie o confuzie. Eu nu sunt măritată. Nu despre mine este vorba!

Cei doi bărbați în albastru șușotesc ceva între ei. Mult prea încet să pot înțelege. Apoi îi fac semn bărbatului care se află în stânga mea. Se îndepărtează toți trei și par că au o discuție serioasă. Fețele lor sunt foarte sobre, iar bărbatul care era în stânga mea gesticulează mult și pare foarte afectat. Cine știe ce i s-o fi întâmplat?! Dar

ce caută toți acești oameni lângă mine? Mă întorc către doamnele din dreapta și vreau să cer explicații, însă și ele se îndepărtează de patul meu și rămân cu cuvintele nerostite.

În încăperea se face liniște. Rămân singură pe un pat plin de sânge și fără nicio explicație. Trebuie să găsesc o modalitate să mă ridic de aici și să plec acasă. Dar de ce sunt legată de mâini și de picioare?

— Draga mea! Ahhh, iubito! Dragostea vieții mele, te-ai întors! Ahhh, trăiești, iubito!

Bărbatul îngrijorat, care mai devreme era în stânga mea, îmi sărută mâna și pare mult prea intim cu mine. Cred că mă confundă, săracul.

— Nu știu cine sunteți, domnule! Vă rog să mă scuzați, dar nu cred că ne cunoaștem! Mă confundați!

— Stai liniștită, draga mea! O să înțelegi! Te rog doar să stai liniștită și îți promit că îți voi explica totul. Acum sunt atât de fericit că trăiți amândouă, încât nu mai contează nimic!

— Amândouă?

— A! Și tu, și...

Dar ușa se deschide și una dintre doamnele care au fost mai devreme în dreapta mea se apropie de patul meu. Observ că schimbă câteva priviri cu bărbatul din stânga mea și analiza îmi este întreruptă de discursul ei:

— Doamna Ana, vă aflați la Spitalul Clinic de Urgență București! Acum sunteți în afara oricărui pericol, însă va trebui să mai rămâneți internată câteva zile pentru supraveghere medicală. Ați avut noroc, doamnă! Dumnezeu vă iubește! V-ați născut a doua oară!

— Nu înțeleg despre ce este vorba! Cred că mă confundați. Pe mine nu mă cheamă Ana.

— O să vă explicăm în curând totul. Recuperarea după astfel de accidente poate să dureze însă o perioadă mai îndelungată.

Simt cum îmi fierbe sângele de nervi și din cauza situației în care mă aflu. Numele meu nu este Ana, nu am niciun soț și nici nu avusesem vreun accident. Dar, până să-mi exprim revolta față de confuzia pe care o trăiam, înlemnesc. Vreau să le spun oamenilor din jurul meu că se înșală și că este o greșeală. Eu sunt... Eu sunt... Dar răspunsul nu apare. Cine sunt eu? Care este numele meu?

Inima începe să îmi bată cu putere și lacrimile îmi inundă ochii. Strig cu putere:

— Cine sunt eu? Cine sunt?

— Liniștește-te, Ana! O să fie bine!

— Nu-mi mai spune Ana. Eu nu sunt Ana! Nu înțeleg ce se întâmplă!

— Draga mea, ai avut un accident, iar șocul a fost atât de mare, încât se pare că memoria ta a fost afectată. Ai stat în comă câteva zile. Nici nu știi cât de fericit sunt că ești bine! M-am rugat atât de mult să nu te pierd! Te rog, ai răbdare! Ai încredere în mine. Sunt lângă tine așa cum am fost mereu din prima clipă în care ne-am cunoscut. Ți-am promis atunci că nu o să-ți mai dau drumul niciodată și că o să te țin o viață întregă de mână.

— Dar eu...

— Nu spune nimic! Nu te mai obosi, te rog! Am încredere că iubirea va putea să te vindece și să te readucă acasă în inimile noastre. Tu ne iubești, Ana! Tu ne iubești pe amândoi, să știi!

— Pe amândoi? Nu înțeleg!

Bărbatul străin care tot insistă că este soțul meu se ridică, iese din salon și se întoarce după câteva minute

ținând ceva strâns la piept. Cu ochii în lacrimi, îmi așază un pui de om pe piept. O fetiță nou-născută care dormea acum chiar pe inima mea. După doar câteva respirații deschide ochii, schițează un zâmbet și începe să plângă. Iar eu plâng odată cu ea. Cine e acest copil? Al cui e?

— Ia copilul ăsta de pe mine! Nu auzi că plânge? Are nevoie să meargă la mama ei!

— De asta am și adus-o! Să fie cu mama ei! Ana, ea este fetița noastră.

— Nu, asta este prea mult! Îmi spui că sunt măritată cu tine și acum că avem și o fetiță.

— De asta este atât de mult sânge pe patul tău, draga mea! Ai avut un accident, dar slavă Domnului că și tu, și fetița sunteți acum bine. Am simțit că mor la gândul că vă pot pierde pe amândouă. Când am aflat că ea trăiește și că tu ești în comă, mi-aș fi scos inima mea să o pun în locul inimii tale doar ca să trăiești tu! Să simți iubirea de mamă și să îți cunoști fetița pe care ne-am dorit-o amândoi atât de mult. Te rog, ai încredere în mine și nu ne respinge. Împreună putem să trecem peste asta!

— Este fetița noastră? Lasă-mă, te rog, singură cu ea. Promit că nu îi fac rău.

— Ana, chiar dacă acum nu mai știi cine ești, legătura dintre o mamă și fiica ei este mai presus decât orice poate fi explicat și înțeles pe lumea asta și în toate lumile câte există.

Nu am vreme să adaug nimic, că acest bărbat scoate o agendă și începe să citească cu voce tare, în timp ce micuța doarme pe pieptul meu:

„Încă nu îți știu chipul, însă mi te pot imagina în detaliu de parcă te-am născut în mii de alte vieți. Toată sunt plină de tine și te-am trăit cu sufletul în fiecare clipă de prezență. Când este despre tine, timpul stă în loc și

se măsoară doar în respirațiile tale. Pe care le simt în neclintirea în care, de multe ori, se găsește o mamă, o bătrână, o înțeleaptă. O femeie.

Inima mea este conectată cu a ta și ambele bat în același timp. Mă nasc încă o dată prin tine și îmi privesc extensia în lume. Are alt chip, altă înfățișare, dar aceeași blândețe și bunătate. Iar în jurul tău este multă lumină. Și, dacă ți-aș spune că am știut că tu te-ai născut ca să ne înveți pe noi, toți cei vechi și bătrâni, despre cum se naște o nouă lume, m-ai crede? O lume în care lumina care strălucește se așază peste tot ceea ce este, peste tot ceea ce moare”.

O lacrimă îmi alunecă timid pe obraz și apoi multe altele o urmează curajoase. Cuvintele pe care el mi le citise îmi răsună în tot corpul și îmi par cunoscute, știute parcă dintr-o altă lume. Le simt sensul și le respir.

Bărbatul iese și rămân singură cu fetița care doarme pe pieptul meu. O privesc și rămân fără cuvinte, dar plină de emoții pe care le trăiesc. O viață îmi crește la sân și o alta moare, în același timp, în mine. Îl privesc pe copil și aș vrea să fie altfel acest moment, această primă întâlnire între o mamă și puiul ei. Însă nu pot să mă aduc înapoi pe mine, cea care am fost cândva. Nu știu nici cum să o fac și nici de unde să încep. Respirația ei este caldă și pielea atât de fină! Mirosul ei este ca o floare de primăvară și zâmbetul senin. Ea se simte în siguranță, în timp ce eu mă sperii mai tare cu fiecare clipă.

Cum o să fiu eu mamă pentru acest copil pe care, deși este al meu, nu îl simt al meu?

Dacă nu o să îmi mai revin niciodată, iar viața mea va rămâne o necunoscută?

Și dacă îmi amintesc de tot ce am trăit înainte și nu-mi place nimic?

Dacă acum este o șansă să o iau de la capăt și să îmi construiesc o lume nouă?

Dar cum pot face asta lângă un bărbat pentru care nu simt nimic și care este ca un străin pentru mine?

Nu știu nimic despre mine, nici măcar ce îmi place să mănânc. Cum voi putea eu să cresc acest copil? Oare nu i-ar fi mai bine să îl crească o altă femeie? Și dacă, într-o zi, îmi voi reaminti și voi muri știind ce am făcut?

Ahh, Doamne! De ce trăiesc asta? Ce mă fac?

Și micuța de la sân începe să scâncească, să se foiască și nicio atingere stingheră de-a mea nu pare să o liniștească. Nu știu de unde și cum, dar din mine ies, fără voia mea, câteva cuvinte duioase pe care le rostesc cu atâta dragoste, încât mă surprind chiar și pe mine:

— Gata, fetița mea! Mama este aici, cu tine!

Și, în timp ce o legăn instinctiv, mă surprind că sânul meu hrănește miracolul pe care îl am la piept. Iar cu fiecare înghițitură care o potolește, simt că mă readuc la viață. Îi mângâi capul firav, tenul, ochii. E atât de frumoasă! E perfectă! Iar când termină de mâncat și îmi întâlnește privirea, zâmbetul ei mă topește. Ce mai contează cine sunt sau cine fusesem? Acum sunt mama acestei minuni și, odată cu nașterea ei, am să mă mai nasc și eu o dată.

Mă aud gândind că, dacă pierderea memoriei este prețul pe care trebuie să îl plătesc pentru acest copil din brațele mele, atunci sunt dispusă să bat palma cu viața și să o iau de la capăt. O sărut pe creștet. Nimic nu mai doare, nimic nu mai contează, suntem amândouă aici și în sufletul meu e liniște. Închid ochii și adorm.